

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.372 van 30 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MOHAMMAD en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Ingoesetië.

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van een vermeende band met de rebellen.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Na de zomer van 2004 verhuurde u een deel van uw woning aan een koppel met twee kinderen. Op 25 november 2004 gebeurde er een grootschalige inval in uw woning waarbij de man van het gezin omkwam. Hij bleek een rebel te zijn. Uw woning werd daarbij beschadigd. Zelf werd u toen opgepakt door de FSB (Russische Veiligheidsdienst) en overgebracht naar Vladikavkaz (Noord-Ossetië). Op 26 oktober (lees november) 2004 werd u terug vrijgelaten aan de grenspost tussen Noord-Ossetië en Ingoesetië. U was zwaar geslagen tijdens uw opsluiting wegens woninghulp aan de rebel. Na uw vrijlating verbleef u enkele weken in het ziekenhuis.

In augustus 2007 vroegen u en uw vrouw een reispaspoort aan met de bedoeling handelswaar aan te kopen in Turkije.

In september 2007 en in maart 2008 werd u opgepakt door de FSB wegens uw vermeende betrokkenheid bij een aanslag door de rebellen.

Bij de arrestatie in september werden de reispaspoorten afgenomen. Bij de arrestaties werd u korte tijd later vrijgelaten.

U werd bedreigd door de FSB, u moest informant worden. U besloot onder te duiken bij familie. Op 5 juni 2008 vond bij u thuis een huiszoeking plaats, u was toen niet aanwezig. Gemaskerde mannen 'vonden' kogels en springstof in uw woning. U had dergelijke zaken niet in huis en vermoedt dat de vondst geënceneerd werd. U besloot het land te verlaten. U verliet Ingoesetië op 3 juli 2008.

U reisde per vrachtwagen, camionette en taxibus naar België. Op 7 juli 2008 vroeg u, samen met uw vrouw MUSIYEVA Fatima (o.v. 6.281.725) en twee kinderen asiel aan bij de Belgische autoriteiten."

2.1. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift van 28 oktober 2008 vooreerst op dat een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 6 E.V.R.M. schendt, omdat het beroep niet kan bestempeld worden als een beroep met volle rechtsmacht, terwijl dit nochtans wordt vereist. De Raad moet volgens verzoeker kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten door het bestuur. Verzoeker verzoekt hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

Verzoeker meent tevens dat de procedure bij het Commissariaat-generaal geen 'quasi-jurisdictionele' procedure is, en het hoorrecht bij het Commissariaat-generaal niet wordt gerespecteerd aangezien enkel de negatieve beslissing wordt meegedeeld, zonder dat verzoeker hierover zijn opmerkingen kan laten gelden bij het Commissariaat-generaal.

2.2. Wat betreft de opgeworpen prejudiciële vraag, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker deze vraag slechts op zeer summiere wijze betreft op zijn dossier.

Wat er ook van zij, reeds meermaals werd beslist dat een verzoekende partij in het kader van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, oordelend in asielzaken, wél degelijk beschikt over een beroep in volle rechtsmacht, dat het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid voldoende wordt ondervangen door de mogelijkheden voorzien in de wet, te weten de mogelijkheid tot vernietiging van de bestreden beslissing en de terugzending van het dossier naar de Commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek, en dat de rechten van verdediging op geen enkele wijze worden geschonden, mede gelet op het feit dat de verzoekende partij ter zitting kan repliceren op de nota neergelegd door verweerder (zie tevens GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008; RvS. 12 juni 2008, beschikking nr. 2847).

Verzoekers bewering dat de Raad *'niet kan oordelen over de vaststelling van de feiten door het bestuur'*, mist feitelijke grondslag aangezien dit oordeel wel degelijk tot de bevoegdheid van de Raad behoort, wat trouwens blijkt uit het feit dat elke verzoekende partij de feiten kan betwisten, en daartoe eveneens, binnen bepaalde voorwaarden, nieuwe elementen kan aanbrengen.

Het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft ook, als dusdanig geen bindende kracht (RvS. 15 mei 2008, nr. 182.963).

Volledigheidshalve moet hieromtrent worden opgemerkt dat verzoeker niet in concreto aangeeft welk deel van de procedure niet in overeenstemming is met de inhoud van voormeld artikel.

Wat betreft artikel 6 E.V.R.M., werd reeds meermaals geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van artikel 6 E.V.R.M. geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 E.V.R.M. *"Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]"*).

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter **politieke** rechten (zie AH nr. 14/97, 18 maart 1997 dat stelt “[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.”, zie ook RvV, nr. 123, 15 juni 2007).

Artikel 6 E.V.R.M. is **niet** van toepassing op het asielrecht (GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008; RvS. 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM, 6 februari 2003, *Mamatkulov en Abdurasolovic* t. Turkije; EHRM, 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov* t. Turkije; EHRM, 5 oktober 2000, *Maaouia* t. Frankrijk).

De Raad gaat om bovenstaande overwegingen niet in op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag.

Wat betreft de ingeroepen schending van de hoorplicht merkt de Raad op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS. 15 februari 2007, nr. 167.853).

De Raad stelt vast dat verzoeker op 24 september 2008 werd gehoord op het Commissariaat-generaal in **bijzijn van advocaat I. MOHAMMAD** (zie het verhoorverslag, p. 1).

De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze haar standpunt kenbaar te maken tijdens haar verhoor.

De tegenspraak waarop verzoeker meent recht te hebben tijdens de procedure bij het Commissariaat-generaal, wordt georganiseerd in het kader van het huidige beroep, waar verzoeker al zijn grieven tegen de bestreden beslissing kan uiteenzetten en bepaalde punten onder de aandacht van de Raad kan brengen.

2.3. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift van 28 oktober 2008 ook op een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“ B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende drie jaar na de arrestatie in 2004 geen problemen heeft gekend met de autoriteiten.

Integendeel, volgens uw vrouw huwden jullie officieel in juni 2005, vlak voor de geboorte van uw eerste kind (CGVS vrouw, p. 4). Bovendien slaagden u en uw vrouw er in een reispaspoort te verwerven in 2007.

Deze gang van zaken doet besluiten dat u hoegenaamd niet werd gezien als een handlanger van de rebellen.

Het feit dat u drie jaar na de eerste arrestatie blijkbaar zonder problemen uw leven verder zette doet bovendien besluiten dat de eerste arrestatie niet de aanleiding was voor uw vertrek.

In verband met de twee arrestaties eind 2007 en begin 2008 dient vooreerst te worden opgemerkt dat het erg merkwaardig is dat u 'plots' opnieuw geassocieerd werd met rebellenactiviteiten.

Het feit dat u vlak voor deze arrestaties een reispaspoort kreeg doet immers besluiten dat u toen niet werd gelinkt met de rebellen.

Uw verklaring, dat 'iemand iets gezien had' blijft erg vaag (CGVS p. 10 – 11). Bovendien verklaarde u zelf dat er in de tussenliggende periode (2004 – 2007) wel degelijk geregeld aanslagen werden gepleegd (CGVS, p. 10).

Het is niet aannemelijk dat u al die tijd niets ten laste werd gelegd en dan 'plots' opnieuw wordt verdacht van betrokkenheid bij twee aanslagen.

Met betrekking tot de laatste arrestatie zijn uw verklaringen trouwens niet congruent met de verklaringen van uw vrouw.

Zo verklaarde uw vrouw dat u werd gearresteerd en dat u in diezelfde avond – volgend op het moment van de arrestatie – werd vrijgelaten (CGVS vrouw, p. 14).

Zelf situeerde u uw vrijlating niet diezelfde nacht maar pas de nacht daarop.

U verklaarde uitdrukkelijk dat u er [op de plaats van vasthouding] 'die nacht was en ook de volgende nacht'. Volgens uw verklaringen bleef u meer dan 24 uur vastgehouden (CGVS man, p. 12 - 13).

Bij confrontatie met de verklaring van uw vrouw verklaart u dat uw vrouw de vraag allicht niet goed heeft begrepen (CGVS man, p.13).

Deze verklaring is niet plausibel, uit het gehoorverslag van uw vrouw blijkt dat zij meermaals en duidelijk werd gevraagd wanneer u bij deze gelegenheid werd opgepakt en wanneer u werd vrijgelaten (CGVS vrouw,p.14). Ook in haar vragenlijst vermeldt zij dat u dezelfde avond nog werd vrijgelaten (vragenlijst CGVS vrouw, punt 5.3).

Deze tegenstrijdigheid en inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze laatste arrestaties.

Verder dient te worden gesteld dat u uw reisroute niet aannemelijk kan maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u het grootste deel illegaal reisde, verborgen in een vrachtwagen en een camionette. Het laatste deel, met een gewone wagen, was een kort stuk waarbij er naar eigen zeggen geen grenscontroles waren.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u dergelijke lange reis in deze omstandigheden maakte met jonge kinderen die blijkbaar stil bleven op de momenten waarop de controles werden uitgevoerd (CGVS, p. 16).

Daarbij is het niet aannemelijk dat u met de smokkelaar niets heeft afgesproken over wat u moest zeggen ingeval u en uw gezin zou worden ontdekt (CGVS, p. 16).

Gezien de strenge grenscontroles aan de grenzen van het Schengen gebied (de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd in bijlage), en gezien het feit dat u met jonge kinderen reisde wiens gedrag onvoorspelbaar is, is het niet aannemelijk dat de smokkelaar geen rekening hield met de mogelijkheid van onderschepping.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u uw reispaspoort niet voorlegt.

Uw verklaring, dat dit werd afgenomen tijdens de arrestatie van september 2007, houdt geen steek aangezien aan deze arrestatie geen geloof gehecht wordt.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u beweerde foto's te hebben van uw woning die bij het incident in 2004 werd beschadigd (CGVS, p. 19). Uw vrouw verklaarde dat die foto's vlak na de beschadigingen genomen werden met het oog op schadevergoeding (CGVS vrouw, p. 1 – 2).

Het is opmerkelijk dat u deze foto's niet meenam bij uw vertrek. U verklaarde dat ze zouden worden opgestuurd en dat u ze zou bezorgen, echter tot op heden heeft u de foto's niet bezorgd.

De combinatie van al deze elementen laat niet toe om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiäre bescherming vast te stellen.

De door u voorgelegde documenten (interne paspoorten van u en uw vrouw, geboorteakten van de kinderen, uw rijbewijs) hebben enkel betrekking op de identiteit van uw gezinsleden.

Deze documenten verschaffen geen enkele informatie betreffende de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen."

2.6. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij een coherent relaas heeft gebracht en laat gelden dat het niet a priori ongeloofwaardig is dat hij een tijd met rust werd gelaten alvorens opnieuw door de geheime dienst van de Russische Federatie (FSB) getiranniseerd te zijn geworden.

Verzoeker verklaart dat hij blijkbaar de laatste drie jaar toevallig niet in de buurt kwam van een incident of dat hij niet werd aangewezen door iemand, waardoor hij gedurende deze periode met rust werd gelaten. Nu is dat echter wel gebeurd en dat is de reden waarom hij wordt gevisieerd door de FSB.

Verder is verzoeker van mening dat de ene tegenstrijdigheid die werd vastgesteld, de geloofwaardigheid van zijn hele asielrelaas niet in twijfel kan trekken.

Wat de reisroute betreft merkt verzoeker op dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het ontbreken van begin van bewijs hieromtrent, geen afdoende grond is om een weigeringsbeslissing te gronden.

Hij voegt hier aan toe dat indien hij een reispaspoort zou hebben, er geen enkele reden is waarom hij dit niet zou voorleggen. Bovendien zijn, zegt hij, zijn verklaringen op dit punt coherent en gelijklopend.

2.7. De Raad onthoudt uit het asielrelaas dat verzoeker drie maal werd gevisieerd door de FSB, waarvan de eerste keer omwille van het feit dat hij een deel van zijn huis verhuurde aan verdachte personen.

Ter zitting brengt verzoeker een attest bij van het Republikeins Klinisch Ziekenhuis in Ingoesjetjië aangaande een medische behandeling in de periode 26.11.2004 tot 24.12.2004, en twee kleurfoto's van een binnenzicht van een kamer.

Het attest vermeldt dat *"volgens de patiënt en de persoon die hem naar het ziekenhuis hebben gebracht, de letsels het resultaat zijn van medewerkers van de rechthandhavende diensten."*

Aangezien de oorzaak van de verwondingen werd genoteerd op aanzeggen van verzoeker zelf, blijft de bewijswaarde beperkt.

Wat betreft de twee foto's van het binnenzicht van een vernielde kamer: deze foto's werden genomen met het oog op het bekomen van een schadevergoeding. De vraag waarom deze foto's werden genomen -in het najaar van 2004-, als geen klacht werd neergelegd, verhindert in redelijkheid die foto's als bewijsmateriaal aan te nemen in het najaar van 2008, in een asielprocedure en pas na het indienen van een beroep.

Zo het voorval zich al zou hebben voorgedaan, betreft het een eenmalig feit dat dateert van tijdens het jaar 2004, wat dus niet kan worden weerhouden als de concrete aanleiding van verzoekers vlucht.

Wat betreft de overige feiten moet worden vastgesteld dat verzoeker ook geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

Deze vaststelling doet sterk afbreuk aan hun geloofwaardigheid. Inderdaad verklaarde verzoeker dat hij in verband werd gebracht met een aanslag en een moord (zie het verzoekschrift, p.2) hetgeen feiten zijn die normaliter hun weerslag vinden in documenten zodat de afwezigheid van enig bewijs, verzoekers beweringen op de helling zet.

Vastgesteld wordt dat verzoeker verklaarde dat hij na een korte hechtenisperiode steeds vrijgelaten werd, wat ook niet wijst op gerichte vervolging. Verzoeker overweegt dienaangaande trouwens in zijn verzoekschrift dat hij blijkbaar telkens *"toevallig"* in verband werd gebracht met bepaalde voorvallen.

De combinatie van *"toevalligheden"*, met de afwezigheid van enig bewijs, verzet zich tegen verzoekers bewering als zou de FSB trachten een zaak tegen hem op te zetten, door naar hij beweert, wapens bij hem te verstoppem.

Bij deze ongeloofwaardigheden voegen zich de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de reisroute en de reisdocumenten.

Zo verzoeker kan gevolgd worden in zijn stelling dat hiaten in de beschrijving van de reisroute, op zich niet volstaan om een weigeringsbeslissing te gronden, moet worden opgemerkt dat de hiaten dienaangaande in hoofdte van verzoeker niet op zichzelf staan maar zich voegen bij andere vaststellingen.

Trouwens, in hoofdte van verzoeker die beweert te worden vervolgd door de veiligheidsdienst van de Russische Federatie, betekent een illegale uitreis uit de Russische Federatie meer dan een “fait divers” waar men niet licht kan overgaan.

Deze beweerde probleemloze illegale uitreis houdt volgens de Raad eerder een indicatie in dat verzoekers relaas daaromtrent ook de waarheid geweld aandoet.

De motivering in de bestreden beslissing die steunt op informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, en dewelke wijst op strenge en individuele controles aan de grens van de Schengenzone, is terecht.

Hierbij voegt zich nog de tegenstrijdigheid dat verzoeker verklaarde geen reisdocumenten bij te hebben gehad (zie het verhoorverslag van 24 september 2008, p. 16) terwijl zijn echtgenote daarentegen verklaarde dat zij een persoon foto's dienden te geven om documenten aan te maken (zie gehoorverslag van 24 september 2008, p. 18).

Daarenboven verklaarde verzoeker met een vrachtwagen, een bestelwagen en een minibus te hebben gereisd, terwijl zijn echtgenote verklaarde dezelfde reis te hebben gemaakt met een auto en een vrachtwagen (zie vragenlijst, vraag 34). Dat verzoekers bij de Commissaris-generaal hun verklaringen dienaangaande gelijklopend kregen, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

In acht genomen wat voorafgaat wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980. De neergelegde algemene informatie is daartoe onvoldoende.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De aangehaalde rapporten tonen aan dat de situatie in Ingoesjetië problematisch is, maar niet dat er sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 januari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE